



วรรณศิลป์ จากห้วงพระราชหฤทัยของในหลวง



ปีพุทธศักราช ๒๔๘๙ ต่อนามมหาสมาคมพระราชอาพระองค์หนึ่ง ทรงมีพระราชกระแสรับสั่งความโดยสังเขปว่า **"ข้าพเจ้าขอขอบใจที่ได้มอบราชสมบัติให้ข้าพเจ้า จะทำทุกอย่างเพื่อประเทศชาติ และเพื่อความผาสุกของประชาชนอย่างเต็มความสามารถ ขอให้ท่านจงช่วยร่วมกันทำดังกล่าว"** แล้วจึงเสด็จก้าวไปจากมหาสมาคมนั้นครั้นแล้ว ทรงหันกลับมาใหม่แล้วตรัสอย่างหนักแน่นว่า **"และด้วยใจสุจริต"** พระราชาพระองค์นั้น คือพระบาทสมเด็จพระปรเมนทรมหาภูมิพลอดุลยเดช พระราชกระแสรับสั่งและสีพระพักตร์ในวันนั้นยังความซาบซึ้งและปิติเป็นล้นพ้นแก่ผู้ที่ได้ฟังประการแรกนั้นทรงมีพระชนมายุ เพียง ๑๘ พรรษา ทั้งขณะนั้นเป็นยามที่ทรงเผชิญทุกข์จากการสูญเสียพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล พระบรมเชษฐาธิราช ทั้งบ้านเมืองกำลังปั่นป่วน หากแต่กระแสพระสุรเสียงตลอดจนสีพระพักตร์ ในขณะที่รับสั่งนั้น แสดงถึงความจริงจัง ความแน่วแน่ ความเด็ดขาด เห็นได้ชัดว่าเป็นพระราชกระแสที่รับสั่งมาจากเบื้องลึกสุดของพระราชหฤทัย เป็นพระราชปฏิภาณที่แนบเนียนและเด่นชัด และเห็นได้ว่าเป็นพระราชดำรัสที่รับสั่งโดยที่มีได้ทรงตระเตรียมหรือเขียนไว้ก่อน จึงไม่มีผู้ใดได้เตรียมบันทึกพระราชกระแสขึ้น

ตลอดเวลา ๖๐ ปีทรงแสดงราชสังวรธรรมนั้นปรากฏแก่แผ่นดินตลอดมา ทรงนำ ความเจริญความก้าวหน้า มาสู่ประเทศ พระราชทานความร่มเย็นทุกหย่อมหญ้า สมดังพระราชปณิธานที่ทรงเปล่งในวันแรกของการรับพระราชภาระในการดูแลบ้านเมือง

"เราจะครองแผ่นดินโดยธรรม เพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม"